

Útěk před Bohem

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách, 1. neděli postní, a to slovy apoštolskými: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen*

Introit: (Žalm 16, 8-11)

8 *Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.*
 9 *Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo,*
 10 *neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě.*
 11 *Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.*

Píseň: EZ 757 – Mír na zemi daruj nám (kytara)

Modlitba

Hospodine, náš Bože, jsme na cestě mezi narozením a smrtí, každý někde jinde, přesto se teď můžeme s vděčností zastavit a rozhlédnout. Můžeme pomyslet na ty, kdo nás do života vyslali, na své rodiče, také na ty, kteří na až do teď provázeli životem a z jejichž lásky tu můžeme být. Ve víře také víme o tvé lásce, která nás do tohoto světa uvedla a v něm doprovází. Děkujeme za ty chvíle, v nichž jsme se mohli spolu smát i plakat. Myslíme však také na ty části cesty vedoucí údolními stínů smrti, na chvíle, které jsme procházeli s obavami a obtížemi, kde jsme klesali a bloudili. Došlo i na úseky, kdy jsme byli nesení. Víme o lidech, kteří nás pozvedli, podrželi, věříme, že i ty nás podpíráš, když to potřebujeme. Čeká nás snad ještě kus životní cesty, nevíme, kdy skončí, ale chtěli bychom po ní jít – s otevřenými očima a srdcem vnímavým pro to, co je kolem nás, pro krásu světa i pro druhé. A proto prosíme, abys ty byl s námi i v tento čas. Amen

I. Čtení (J 11, 1-37)

1 *Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta.*
 2 *To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen.*
 3 *Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“*
 4 *Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“*
 5 *Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval.*
 6 *Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl.*
 7 *Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“*
 8 *Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít?“*
 9 *Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa.*
 10 *Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“*
 11 *To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“*
 12 *Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“*
 13 *Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku.*
 14 *Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel.*
 15 *A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“*
 16 *Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“*
 17 *Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě.*
 18 *Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty,*
 19 *a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem.*
 20 *Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma.*
 21 *Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.*
 22 *Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“*
 23 *Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“*
 24 *Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“*
 25 *Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.*
 26 *A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“*
 27 *Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“*
 28 *S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“*
 29 *Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu.*
 30 *Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala.*

31 Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala.

32 Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“

33 Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen

34 řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojď se podívat!“

35 Ježíšovi vstoupily do očí slzy.

36 Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“

37 Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 20 - Josef jako superhrdina) – M. Zvolánková

Pozveme děti dopředu a zeptáme se jich, jestli znají nějakého superhrdinu? Jak superhrdina vypadá? Co dělá? Vybereme nápady a některé zdůrazníme, např. zachraňuje ostatní, je chytrý, silný, umí si poradit i ve velmi těžké situaci, často ze své slabosti udělá přednost. Řekneme, že dnes si děti budou taky vyprávět o jednom superhrdinovi.

Píseň: EZ 257 - Děkujem ti, Pane Bože, že nás máš tak rád

Píseň: EZ 578 – Studně nepřevážená všech božských milostí

Kázání (J 11, 38-45)

38 Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

39 Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“

40 Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“

41 Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel.“

42 Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“

43 Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“

44 Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

45 Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho.

Milí bratři, milé sestry,

cesta Ježíše, který přichází podívat se na místo, kam položili přítele Lazara, je vložena mezi dvojí zmínku o jeho vnitřním zachvění „v Duchu se rozhorlil“ (v.33) a „znovu rozhorlen“ (38). Zde u hrobu, kde končí cesta člověka, **končí útěk před Bohem**.

Lazar, bratr Marie a Marty a Ježíšův přítel, **zemřel**. Jenže sestry a Ježíš viděli situaci odlišně. Podle sester, kdyby Ježíš přišel už dříve, býval mohl Lazara **zachránit**. Ale Ježíš nebyl polekaný, když říkal: „*Tvůj bratr znovu vstane.*“ **Smrt ukázala svou moc**. Smrt člověka přitahuje i děsí. Je to zcela jistý bod našeho života: jakkoliv jsou lidé různí – někdo bohatý, jiný chudý, někdo zdravý a jiný nemocen, zemřeme všichni. Se smrtí, a to se svou vlastní, se rozhodně setkáme a budeme vůči ní zcela bezmocní.

Podobně jako jsme bezmocní vůči hříchům, které jsme udělali a které nemůžeme už nijak změnit. My jsme bezmocní, ale totéž **neplatí o Bohu**. Vzkříšení Lazara je toho znamením. A je to znamení velmi výmluvné, protože Ježíš zasahuje tam, kde člověk už nijak zasáhnout nemůže.

Lazar, ležící několik dní v hrobě, takže už je ze zápachu zřejmé, že se rozkládá, je Ježíšem přiveden k životu. Tak, jako člověk, zapletený do zla, člověk, který vykonal větší či menší řadu zlých a neodčinitelných skutků, je zcela **vzkříšen odpuštěním**. Tak jedná Bůh, toto může udělat Bůh a jedině On.

Toto můžeme čekat od Ježíše: že nás zbaví hříchů, a tedy i věčné smrti, která je důsledkem hříchů. A vzhledem k našim životním zkušenostem je to stejně nepochopitelné a neuvěřitelné, jako vzkříšení někoho, kdo byl už tři dny v hrobě, kdo byl skutečně mrtvý. Čím více ale člověk zná Boha, tím méně ho to překvapuje. On jediný může dát vzkříšení, které není jen návratem do tohoto života, ale může nás vzkřísit pro věčnost, tedy pro sebe.

Samotný hřích v nás kus za kusem rozšiřuje prostor smrti a odpuštění ho zas **likviduje** a dělá místo životu. Pokud jsme zažili skutečné odpuštění, potom jsme zažili věc větší, než bylo **vzkříšení Lazara!** Protože vzkříšený Lazar se vrátil zas do tohoto života, do smrtelného života. Jenže odpuštění hříchů nám otevírá život bez omezení, **věčný život u Boha**. A to je něco, co nesnese srovnání s ničím na této zemi.

Ježíš nedělal svá znamení, své zázraky proto, abychom se hodně divili. Dělá je proto, abychom mu věřili. Abychom věřili jeho slovům, která jsou, jak píše Janovo evangelium, „**duch a život**“. Víra vede k životu, a to jak k plnému životu tady na zemi, tak k věčnému životu v Bohu. A víra nestojí na tom, že jsme viděli něco podivuhodného, ale na tom, co nám Bůh řekl a ovšem také na tom, že jsme mnohé ve vlastním životě poznali jako pravdivé.

Má-li tedy člověk za sebou skutečně hlubokou zkušenost odpuštění hříchů, ví, jak mocný je Bůh. Ví, že to, co Bůh dává, převyšuje lidské představy. A v tom případě pak člověk s Bohem počítá. Nechodí si v životě jen sám ani se nestará jen o dobré pakty s druhými lidmi, ale počítá s tím, který je původcem i dárce života, kterému je třeba věřit více než komukoliv jinému.

Kristova slova: „*Lazare, pojď ven*“ znamenají: **vyjdi z hrobu a znovu žij**. Boží hlas vyvede z hrobu mrtvého bratra, který se stane Boží slávou. Ano Bůh může povolat Lazara „z mrtvých“ zpátky mezi živé, jenže zůstává nám tady skutečnost, že Lazar předtím umřel. To má pro nás zásadní důsledky – každý náš čin je **nevratný**, jednou provždy nejen zapsaný do dějin vesmíru, ale také ty dějiny spoluvytvářející. Vyvolává následky, které se nekonečně větví, přímo ovlivňuje chování jiných lidí. A to způsobuje, že máme za všechny své **kroky dalekosáhlou odpovědnost**.

Jsme povoláni Bohem, který odstraňuje kameny ze všeho, co ničí život. **Smrt a život** se utkaly, smrt vsadila smrtelnou ránu, ale Kristus se ubránil zbraní nesmrtelnosti. Proto naše víra překračuje smrt a dosahuje věčného života.

Podívejme se na svůj život: Kde to skutečně pulsuje a kde je jen prázdnota a rutina? Co dává našemu životu hodnotu? Co nás vyvedlo z hrobu našeho strachu a rezignace? Kde jsme byli vzkříšeni z absence vztahů? Možná jsme při těchto zkušenostech se vzkříšením nemysleli bezprostředně na Ježíše, ale – jak říká Janovo evangelium – pokud jsme vstali z hrobu do života, setkali jsme se s Ježíšem, ačkoli jsme ho neviděli a ani na něho nemysleli. Prožijeme-li vzkříšení, vstane v nás z mrtvých On sám.

Nezáleží už na, našem výkonu: Ježíšův kříž zkrížil cestu veškerému našemu snažení ospravedlnit se vlastními silami a dle vlastních měřítek. Od nynějška platí jediné **Boží bezpodmínečná láska**, která objímá každou propast a nespravedlnost v našem nitru.

A tak, bratři a sestry, i dnes, uprostřed moderního světa pohledme na Krista, jako na poslední maják záchrany. Na temném nebi světa a potemnělé obloze lidství přece září ještě poslední hvězda – Ježíšovo vzkříšení. On je ta **hvězda lásky**, vše ostatní je marnost nad marnost. Kdo hledá něco jiného než Krista, ten neví, co hledá. Amen

Modlitba

Pane, vnímáme svá omezení. Víme, že mnohé na světě i v našem životě není v souladu s tvou vůlí. Dej nám schopnost rozeznávat, co je dobré a co zlé a dávej nám vůli a sílu držet se dobrého. A uč nás přijímat dobré i těžké s vědomím, že obojí nám dáváš ty. Amen

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 549 – Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal

Ohlášky

Přímlovná modlitba

- Pane Bože, myslíme na ty, kdo jsou nemocní, kdo se ocitli v ohrožení života i na ty, kdo je doprovázejí a opečovávají.
- Myslíme na ty, kdo jsou na konci své životní cesty. Přimlouváme se za ty, kdo někoho ztratili. Kdo se musejí rozloučit, vystrojit pohřeb a ono je to dnes dvojnásob těžké...
- Přimlouváme se za ty, kdo umírají ještě za života, kterým život bere a krátí závislost, sobectví, které uzavřela před druhými i světem nemoc duše.
- Přimlouváme se za rodiny, které nemají své milované a blízké při sobě, slyš jejich pláč a naplň jejich život pokojem
- Modlíme se za ty, kdo jsou zavření – za všemožnými mřížemi – okolo nich i v nich samých...
- Myslíme na lidi, kteří žijí v zemích, kde nepanuje svoboda, zákon a spravedlnost.
- Myslíme na země, kde se válčí – především teď na Ukrajinu, kde lidé nemohou žít v pokoji a míru.
- Modleme se i za lidi, kteří přicházejí i k nám do Čech, dej ať pro ně uděláme maximum, co je v našich silách.
- Modlíme se také za církve, která také není dokonalá, ale mnohokrát vidíme, že je rozdělená, bojácná, leckdy zas zpychla, uzavřela a zahleděla se do sebe. Prosíme o jednotu mezi sebou.

Spoj nás a posiluj, provázej nás i naše nejbližší, opatruj tuto zemi i vší život na ní.

Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...

Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Slůvko dětí

Píseň: EZ 786 – Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září (kytara)

Posláni (Řím 6, 7-8)

7 Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu.

8 Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít.

Požehnání

Kéž ti je vždy nablízku dobrá ruka přítele, která tě povzbudí radostí.

Kéž ve svém srdci vděčně uchováš dar, který ti Bůh propůjčil.

Kéž každou hodinu se o tebe postará Ten, který se stal člověkem.

Píseň: EZ 448 – Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou